

spændervogn. Det beror dels paa, hvordan Vognstangen og Seletøjet er, og dernæst paa, hvor mange Heste man vil have for Vognen, saa dette at faa Firspond særlig beskattet vil den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti dog vist neppe tro er gørligt.

At beskatte Væddeløbsheste, som det ærede Medlem foreslog for ogsaa at komme andre saadanne Skatteobjekter til Livs, er heller ikke gørligt, hvis man da skal have noget ud af Skatten. Jeg ved ikke, hvor mange Væddeløbsheste der er her i Landet, men efter dem, der præsenteres paa Væddeløbsbanerne, regner jeg ikke, der er synderlig mange, og jeg tror ikke, det vil føre til nogen nævneværdig Indtægt for Statskassen at beskatte dem. Derimod kan jeg meget vel gaa med til en højere Totalisatorafgift. Det er ogsaa blevet overvejet i Finansministeriet; det vil neppe give saa meget, som man kunde ønske, men derfor er der i alt Fald ingenting i Vejen.

Det ærede Medlem gik ogsaa ind paa Lystfartøjsafgiften. Jeg har allerede sagt ved en Afbrydelse til det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, at jeg er villig til at gaa til en Forhøjelse af Grænsebeløbet for de undtagne Fartøjer. Det er muligt, at 2 000 Kr. er for lidt, det skal jeg være villig til at forhandle om. Med Hensyn til saadanne Enkeltheder skal der ikke være nogen Indvending fra min Side, det er Sagen for stor til. Det ærede Medlem mente overhovedet, det var galt at beskatte Lystfartøjer af Hensyn til Sportens Betydning, og henviste til de tyske Regattaer og Kejser Wilhelms Nærværelse ved disse. Jeg skal ikke komme ind paa det. Jeg er ikke vis paa, at den tyske Sejlskibssport, Dampskibssport og Regattaer har haft synderlig Betydning for Tyskland i de sidste Aar.

Saa kommer jeg til den Indkomst- og Formueskat, der er foreslaet for næste Aar. For indeværende Aar vil det ærede Medlem jo slet ikke være med, saa der er ingen Grund til at beskæftige sig med det. Der har det ærede Medlem sluttet sig til det ærede Medlem, der førte Ordet for det radikale Venstre (Ivar Berendsen) med Hensyn til Indførelsen af Ratebeskatningen. Det gør mig ondt, da det er mit eget Partis Ordfører, der er ivrig for det, men jeg kan ikke gaa med til Ratebeskatningen, ikke paa nogen Maade. For det første, fordi det absolut vil nedsætte Indtægten ved Skatten. Det er fuldkommen umuligt, hvis man gaar til Ratebeskatning, at und-

gaa, at det giver mindre Beløb, medmindre man gaar med til forhøje alle Satserne, og da skulde jeg tro, at det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti, dog vilde gøre nogen Indvending. Hvis man forhøjer Satserne, saaledes at Springene bliver større, kan man tale om det. Hvis man ikke vil det, maa jeg absolut gaa imod Tanken, for det er indlysende, at hvis man lader visse Satser betale for en Del af Beløbet efter en lavere Sats, forringer man Indtægten. Men foruden dette har jeg den Indvending, at det vil være praktisk overmaade vanskeligt at gennemføre. Skatteraadene er i dette Øjeblik aldeles ikke indrettede paa at gøre alle disse Beregninger. Skatteraadene har det overhovedet meget svært. De er i Øjeblikket overbebyrdede med Arbejde, hvad man kan se af, at deres Udgifter bestandig gaar op. For de 3 sidste Finansaar har Udgiften til Skatteraadene været saaledes stigende: 420 000, 570 000 og 727 000 Kr., hvoraf kun omtrent 100 000 Kr. gaar til Honorarer, medens alt det andet gaar til Dagpenge, Skriveri o. s. v. Jeg kan ikke lægge en helt ny Udregning paa dem. Desuden maatte jeg forhandle baade med Skatteraadene og med Københavns Skattedirektorat om det, og det tager Tid. Endelig mener jeg ikke, at man i en Lov, der gælder for et Aar, skal indføre principielle Forandringer, som vi maa komme til at overveje paa mange Punkter, naar vi overhovedet faar Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten til endelig Revision.

Det ærede Medlem mente naturligvis, at Skatten var for stor paa Aktieselskaber. Det var jeg overbevist om, at det ærede Medlem vilde mene. Jeg kan ikke slaa det mindste af paa dette Punkt, og jeg tror ikke, at de Aktieselskaber, der sidder med en Indtægt af 100 pCt. af deres Aktiekapital, ikke skulde kunne betale den Skat, her er Tale om. Men jeg skal indrømme det ærede Medlem, at de smaa Aktieselskaber, de, der kun har ringe Aktiekapital, kan blive haardt ramt, og jeg kan ogsaa tænke mig, at man kunde tage Hensyn dertil. Saa maatte der ogsaa der indføres en Dispensationsbestemmelse i Loven. Men jeg har ikke villet indføre i denne Lov en saadan Fravigelsesbestemmelse for Finansministeren. Det hedder saa ofte, at der er ministeriel Enevælde, og hvorfor skulde jeg saa her indføre en Bestemmelse, som jeg ikke har mindste Glæde af, det vilde kun være ubehageligt for Finansministeren at faa talrige Hen-